

@Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

@The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 819 din 5 decembrie 2008
Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA
din 14 februarie 2008
în Cauza Dumitrescu împotriva României (nr. 1)
(Cererea nr. 14.019/05)

În Cauza Dumitrescu împotriva României (nr. 1),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Boštjan M. Zupančič, președinte, Corneliu Bîrsan, Elisabet Fura-Sandström, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, David Thór Björgvinsson, Isabelle Berro-Lefèvre, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 24 ianuarie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 14.019/05) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Iulia Dumitrescu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 2 aprilie 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 2 martie 2006, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Invocând art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a decis să analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1934 și a locuit în București. În urma decesului său, care a intervenit la data de 2 iulie 2006, domnii Gheorghe și Gabriel Dumitrescu, soțul și, respectiv, fiul reclamantei, în calitate de moștenitori, și-au exprimat, prin scrisoarea din 8 noiembrie 2006, dorința de a continua procesul.

5. În anul 1958, în temeiul Decretului nr. 92/1950, imobilul situat la nr. 41 din str. Romulus din București, compus dintr-o casă și din terenul aferent în suprafață de 381 m², aparținând părinților reclamantei, a făcut obiectul unei naționalizări.

6. La 23 mai 2000, în urma unei acțiuni în revendicare imobiliară, reclamanta a obținut o hotărâre definitivă care constata ilegalitatea naționalizării imobilului și dispunea restituirea acestuia către reclamantă.

7. În pofida recunoașterii definitive în justiție a dreptului său de proprietate, reclamanta s-a aflat în imposibilitatea de a-și recupera bunul în întregime, deoarece, în temeiul Legii nr. 112/1995, statul a vândut, la data de 15 martie 1999, apartamentul situat la parter, cu o suprafață de 55,20 m², precum și terenul aferent chiriașilor care îl ocupau.

8. La 21 martie 2002, reclamanta a solicitat instanțelor de judecată să constate nulitatea vânzării apartamentului menționat mai sus. Aceasta a arătat că statul își însușise acest apartament într-un mod abuziv și ilegal și că acesta nu putea fi proprietarul legitim, drept care nu putea să îl vândă în mod legal.

9. La finalul procedurii, prin Decizia din data de 18 noiembrie 2004, Curtea de Apel București, deși a recunoscut dreptul de proprietate al reclamantei, a respins acțiunea acesteia în ceea ce privește apartamentul vândut la data de 15 martie 1999, cu motivarea că chiriașii erau cumpărători de bună-credință. Curtea de Apel nu i-a acordat reclamantei nicio despăgubire.

10. La data de 6 august 2001, în temeiul Legii nr. 10/2001, reclamanta a depus la Primăria Municipiului București o cerere de restituire a imobilului situat la nr. 41 din str. Romulus din București. Până în prezent nu a fost adoptată nicio decizie.

II. Dreptul intern pertinent

11. Prevederile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, p. 250-256, §§ 31-33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, CEDO 2005-VII, §§ 19-26) și *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005).

12. Legea nr. 10/2001 din 14 februarie 2001 privind regimul juridic al bunurilor imobile preluate abuziv de stat în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire, permițând beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire pecuniară echivalentă cu valoarea de piață a bunului care nu poate fi restituit în natură, la momentul acordării sumei.

13. Prevederile relevante din Legea nr. 10/2001 (republicată), așa cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, sunt următoarele:

ARTICOLUL 1

„(1) Imobilele preluate în mod abuziv de stat (...) în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

(2) În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv.

(...)”

ARTICOLUL 10

„(1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc în echivalent.

(...)

(8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare, în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului. 9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

ARTICOLUL 20

„(1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...), persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului.(...)”

14. Art. 13 și 16 din titlul VII al Legii nr. 247/2005, care sunt de asemenea relevante în cauza de față, prevăd următoarele:

ARTICOLUL 13

„(1) Pentru analizarea și stabilirea quantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cancelariei Primului-Ministru Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (...)”

ARTICOLUL 16

„(1) Deciziile/dispozițiile emise de entitățile învestite cu soluționarea notificărilor, a cererilor de retrocedare (...) se predau pe bază de proces-verbal de predare-primire Secretariatului Comisiei Centrale, pe județe, conform eșalonării stabilite de aceasta, dar nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) Notificările formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate (...) până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale (...) în termen de 10 zile de la data adoptării deciziilor/dispozițiilor sau, după caz, a ordinelor.

(...)

(5) Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă, după care acestea vor fi transmise evaluatorului sau societății de evaluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

(6) (...) Societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite Comisiei Centrale. Acest raport va conține quantumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

(7) În baza raportului de evaluare, Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare.”

15. Funcționarea societății pe acțiuni „Proprietatea“ este descrisă în cauza *Radu împotriva României* (nr. 13.309/03, §§ 18-20, 20 iulie 2006).

16. Legea nr. 247/2005 a fost modificată ultima dată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 iunie 2007, pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv de stat.

Conform art. 18¹ din titlul I al ordonanței, atunci când Comisia Centrală a hotărât acordarea de despăgubiri a căror valoare nu depășește 500.000 lei românești noi (RON), beneficiarii pot opta între acțiunile la Fondul „Proprietatea“ și acordarea unor despăgubiri

pecuniare. Pentru sumele mai mari de 500.000 RON, părțile interesate pot solicita despăgubiri pecuniare în valoare de 500.000 RON, urmând a li se acorda acțiuni la Fondul „Proprietatea” pentru diferență.

Conform art. 7 din titlul II al ordonanței, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a ordonanței, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de administrare a Fondului „Proprietatea”.

ÎN DREPT

I. Chestiune preliminară

17. Curtea observă că, în urma decesului reclamantei survenit la data de 2 iulie 2006, domnii Gheorghe și Gabriel Dumitrescu, soțul și, respectiv, fiul reclamantei, în calitate de moștenitori, și-au exprimat, prin scrisoarea din 8 noiembrie 2006, dorința de a continua procesul.

18. Ținând cont de obiectul cauzei de față și de totalitatea elementelor aflate în posesia sa, Curtea apreciază că moștenitorii reclamantei pot pretinde că au un interes suficient pentru a justifica continuarea analizării cererii și le recunoaște, prin urmare, calitatea de a i se substitui pe viitor în această cauză (vezi *Hodoș și alții împotriva României*, nr. 29.968/96, § 43, 21 mai 2002).

19. Din motive de ordin practic, prezenta hotărâre va continua să o numească pe doamna Iulia Dumitrescu „reclamanta”, deși această calitate ar trebui în prezent să fie atribuită moștenitorilor săi (conform hotărârii *Dalban împotriva României* [MC], nr. 28.114/95, § 1, CEDO 1999-VI).

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

20. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1, reclamanta se plânde de faptul că a suferit o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor, din cauza hotărârilor instanțelor interne care, deși au constatat ilegalitatea naționalizării și lipsa titlului valabil al statului asupra imobilului în discuție, au validat vânzarea de către stat a unui apartament din acest imobil. Art. 1 din Protocolul nr. 1 prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

21. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat, în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, aceasta observă că nu este lovit de niciun motiv de inadmisibilitate și prin urmare îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

22. Guvernul nu contestă existența unei ingerințe în dreptul reclamantei de a i se respecta bunurile.

23. În al doilea rând, Guvernul apreciază că reclamantei îi este îngăduit să obțină o despăgubire în baza Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, ceea ce răspunde cerințelor art. 1 din Protocolul nr. 1. Acesta consideră că, în situații complexe precum cea de față, în care prevederile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile menite să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale, ci și pentru a le pune în practică. Acesta arată că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, stabilește principiul acordării de despăgubiri echitabile și neplafonate, fixate printr-o decizie a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize, și accelerează procedura de restituire sau de despăgubire. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se face prin emisiune de titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (Fondul „Proprietatea“), la nivelul valorii bunului, stabilită prin expertiză. În opinia Guvernului, noul mecanism instituit prin Legea nr. 247/2005 asigură o despăgubire efectivă, conformă cerințelor Convenției.

24. Guvernul consideră că, în orice caz, o eventuală întârziere în acordarea unei indemnizații, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu rupe justul echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății indivizilor și cerințele interesului general și nu obligă reclamanta să suporte o sarcină excesivă și exorbitantă.

25. Reclamanta arată că autoritățile au vândut bunul său, pe care statul și l-a însușit în mod abuziv, în ciuda demersurilor sale în vederea restituirii acestuia. În plus, ea consideră că soluția pe care Guvernul o lasă să se întrevadă pentru a obține o reparație, și anume Legea nr. 10/2001, nu constituie un mijloc eficient de despăgubire.

26. Curtea observă că reclamanta deține o hotărâre definitivă și irevocabilă, care dispune ca autoritățile să îi restituie bunul în litigiu. Așa cum a constatat deja Curtea (vezi cauza *Străin*, citată anterior, § 38), existența dreptului său de proprietate în temeiul hotărârii definitive sus-menționate nu era condiționată de alte formalități.

27. Curtea reamintește că a statuat deja că vânzarea de către stat a bunului altei persoane terților de bună-credință, chiar dacă a fost anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altcuiva, reprezintă o privare de proprietate. O astfel de privare, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin și alții*, citată anterior, §§ 39, 43 și 59).

28. În plus, în cauza *Păduraru*, citată anterior, Curtea a constatat că statul și-a încălcat obligația pozitivă de a reacționa în timp util și coerent în privința chestiunii de interes general

pe care o constituie restituirea sau vânzarea unor imobile intrate în posesia sa în baza decretelor de naționalizare. De asemenea, Curtea a considerat că incertitudinea generală astfel creată s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a găsit în imposibilitatea de a-și recupera totalitatea bunului, deși dispunea de o decizie definitivă care condamna statul să i-l restituie (*Păduraru*, citată anterior, § 112).

29. În speță, Curtea nu distinge niciun motiv de a se abate de la jurisprudența menționată mai sus, situația de fapt fiind aproximativ aceeași. Aceasta observă că vânzarea de către stat a apartamentului reclamantei, în temeiul Legii nr. 112/1995, care nu permitea totuși vânzarea bunurilor naționalizate ilegal, împiedică - și astăzi încă - partea interesată să își exercite dreptul de proprietate recunoscut printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă.

30. În măsura în care Guvernul arată că reclamanta are dreptul să obțină titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (Fondul „Proprietatea”) în baza Legii nr. 10/2001, Curtea observă că Fondul „Proprietatea” nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil să conducă la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamantei (vezi, printre altele, cauzele *Radu*, citată anterior, *Gabriel împotriva României*, nr. 35.951/02, § 31, 8 martie 2007, *Săvulescu împotriva României*, nr. 1.696/03, § 30, 12 iulie 2007). Mai mult, nici Legea nr. 10/2001 și nici Legea nr. 247/2005, care o modifică, nu iau în considerare prejudiciul suferit din cauza unei lipse îndelungate a despăgubirii persoanelor care, la fel ca reclamanta, au fost lipsite de bunurile lor (*Porteanu împotriva României*, nr. 4.596/03, § 34, 16 februarie 2006).

31. Prin urmare, Curtea consideră că faptul că reclamanta a fost lipsită de dreptul său de proprietate asupra propriului bun, combinat cu lipsa totală de despăgubire timp de peste 7 ani, a făcut ca aceasta să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

32. Prin urmare, în speță, a avut loc încălcarea acestei prevederi.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

33. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

34. Reclamanta solicită, cu titlu de daune materiale, restituirea apartamentului aflat la parterul casei situate la nr. 41 din str. Romulus din București, care a făcut obiectul Contractului de vânzare-cumpărare din data de 15 martie 1999, sau, în caz contrar, suma de 50.078 EUR, reprezentând valoarea actuală a apartamentului în litigiu, așa cum a fost stabilită printr-o expertiză tehnică imobiliară. De asemenea, ea solicită suma de 83.046 EUR pentru pierderea de valoare a casei din cauza divizării efectuate în timpul perioadei comuniste. Pe de

altă parte, solicită valoarea chiriilor neîncasate pentru apartament în perioada 13 decembrie 1958 - 31 iulie 2001, pe care o estimează la suma de 51.100 EUR.

35. În sfârșit, reclamanta solicită suma de 25.000 EUR, cu titlu de daune morale pentru suferințele cauzate de imposibilitatea de a se folosi de bunul său.

36. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul trimite un raport de expertiză (opinie) care estimează valoarea de piață a apartamentului la 26.856 EUR. În ceea ce privește cererea referitoare la pierderea de valoare a casei, Guvernul invită Curtea să o respingă, deoarece este speculativă. În ceea ce privește cererea întemeiată pe lipsa de folosință, Guvernul solicită, de asemenea, respingerea acesteia, făcând trimitere la jurisprudența Curții în materie. Referitor la daunele morale, Guvernul consideră, în primul rând, că nu există nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul moral pretins și presupusa încălcare a Convenției. De asemenea, acesta argumentează că un eventual prejudiciu moral ar fi suficient compensat prin constatarea încălcării. În subsidiar, Guvernul consideră că pretențiile reclamantei sunt excesive.

37. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a apartamentului reclamantei, combinată cu lipsa totală de despăgubire.

38. Curtea apreciază că, în circumstanțele speței, restituirea bunului în litigiu, așa cum a fost dispusă prin Hotărârea rămasă definitivă din data de 23 mai 2000, i-ar repune pe moștenitorii reclamantei, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

39. În cazul în care statul pârât nu procedează la această restituire, Curtea decide ca acesta să le plătească moștenitorilor reclamantei, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă valorii actuale a bunului.

40. Curtea constată o diferență mare între valoarea imobilului, stabilită de cele două expertize furnizate de părți, diferență datorată, în special, metodelor de calcul utilizate. Ținând cont de informațiile de care dispune referitor la prețurile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea consideră că valoarea de piață actuală a bunului este de 50.000 EUR.

41. În ceea ce privește sumele solicitate cu titlu de pierdere de valoare a casei și de lipsă de folosință a apartamentului, calculate în funcție de prețul de închiriere a bunurilor, Curtea nu poate alocă nicio sumă în acest sens, ținând cont, pe de o parte, de faptul că a dispus restituirea bunului în baza art. 41 din Convenție și, pe de altă parte, de faptul că acordarea unei sume în acest sens ar avea, în speță, un caracter speculativ, modificarea de valoare a unei case și posibilitatea și randamentul unei închirieri depinzând de mai multe variabile. Totuși, aceasta va ține cont de privarea de proprietate suferită de reclamantă cu ocazia stabilirii reparației pentru prejudiciul moral (vezi, *mutatis mutandis*, *Androne împotriva României*, nr. 54.062/00, § 70, 22 decembrie 2004).

42. Curtea consideră că evenimentele în cauză au putut să îi provoace reclamantei o stare de incertitudine și suferințe, care nu pot fi compensate prin simpla constatare a încălcării. Ea apreciază că suma de 2.000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă.

B. Cheltuieli de judecată

43. Nici reclamanta și nici moștenitorii ei nu au formulat nicio cerere în acest sens.

44. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care le-a solicitat. Prin urmare, în speță, Curtea nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

45. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să le restituie domnilor Gheorghe și Gabriel Dumitrescu apartamentul în suprafață de 55,20 m², aflat la parterul casei situate la nr. 41 din str. Romulus din București, care a făcut obiectul Contractului de vânzare-cumpărare din data de 15 martie 1999, precum și terenul aferent, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) ca în lipsa acestei restituii statul pârât să le plătească împreună domnilor Gheorghe și Gabriel Dumitrescu, în același termen de 3 luni, suma de 50.000 EUR (cincizeci mii euro), cu titlu de daune materiale;

c) ca în orice caz statul pârât să le plătească împreună domnilor Gheorghe și Gabriel Dumitrescu suma de 2.000 EUR (două mii euro), cu titlu de daune morale;

d) ca la sumele menționate mai sus să se adauge orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit și ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă, având o rată egală cu cea a facilității

de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 14 februarie 2008 pentru aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič, Santiago Quesada,

Președinte grefier